

Versek

Lázás, piros őszi ének

Kéken ég az ég harangja,
csöndet önt reánk az ősz,
rádiókba zöng a hangja,
rőt a nap az árva csósz.

Csillagok szitája gyullad
elsterül az este lenn,
célok égőn elzuhannak
és elönt a félelem.

Megmaradt-e még az arcunk,
fenn a napban ég-e fény?
forrva a föld új borában
zsong-e tőlünk új remény?

Tárva karját ölelésre
lobbanjon új lángra mind,
ég és föld, hegyek dalában
kiknek ősszel is hit int.

Horkanó szívünkkel éljünk,
fázva, küzdve, koplalón,
lázás, égő, piros ének
zúg velünk vigasztalón.

Vajdaság, 1925. október 16.

Torlódó távlatok

A hegyderékon álltam. Lenn a mélyben,
mint pattanó bimbó kinyílt a táj,
zölden tüzelt az égbenyúló tenger,
a partokon szétporzott a dagály.

A hullámokkal szinte versenyezve
torlódtak föl szigetek és hegyek,
a dalmát nap ezüstre verte testük,
amely a kéklő égbe reszketett.

A táj, mint forró férfikor kitárta
száz záruló és nyíló távlatát,
s a zengő képet fönn az égi boltív,
mint múlt idők vaskapcsa fogta át.

Keleti Újság, 1939. november 20.

Versfordítások

Todor Manojlovićs

Este

(Száva Sumánovićs festményéhez)

Az alkony leitatja, magába olvasztja
a nappal vidám színeit,
a hűvös szürke alkonyatot.
Határtalan mindenség éterje
szürkül, sápad fölöttünk,
eláraszt minket, eltemet
a sötét forró talajba,
amelyben meleg színek
és az elmúlt napok szikrái rejtőznek el.